

[Jens Thoft]

blæser højt og flot på alle de dér fine kriterier – jeg tror, fru Pia Gjellerup kaldte det tvangsbeneficium – og alle de dér fine hensyn, som remses op i bemærkningerne; vil restanterne ikke frivilligt indgå en aftale på 15 pct., foretager man desuagtet arbejdsgiverindeholdelse.

Jeg har kritiseret dette tidligere efter at have fået forelagt nogle gruopvækkende sager fra Københavns skattevæsen. F.eks. var der en debitor, der ikke kunne betale mere end 12 pct. Jeg fik hans budget til kontrol, og det var søreme godt nok; han bad så mindeligt om, at man ikke trak hos arbejdsgiveren, for så blev han fyret. Han er i dag på bistandshjælp, for inkassokontoret fik ham fyret – det var jo tappert gjort.

Hvis man derimod vender bevisbyrden om, så inkassokontoret klart og utvetydigt skal kunne dokumentere, at den pågældende faktisk er i stand til at betale mere, må man for min skyld gerne trække mere end 15 pct., men vi må have bevisbyrden vendt om, for ellers er jeg sikker på, at man rundt omkring i kommunerne bare lader det køre med standardprocenterne.

Vi afviser også pure forslaget om at gå med til øget arbejdsgiverindeholdelse, hvis flertallet samtidig nægter at give en særlig prioritetsdeling til de indeholdte beløb i tilfælde af konkurs og akkord. Folketinget må vide, at vi ligger med et sådant lovforslag i Retsudvalget. Det bliver tredjebehandlet i morgen, og jeg har bemærket, at et flertal vil stemme lovforslaget ned. SF vil bede om, at tredjebehandlingen bliver afbrudt i morgen, så forslaget kan henvises til fornyet udvalgsbehandling, og således at det kan ses i sammenhæng med regeringens og Socialdemokratiets forslag. Der er ikke meget fornuft i at hale klejnerne ud af småfolk, f.eks. ansatte hos et Nordisk Fjer-lignende foretagende, for derefter alligevel at se pengene tabt, for hos konkursryttere og andet godtfolk foretages netop ikke, som det også fremgår af det pågældende lovforslag, nogen kreditværdighedsvurdering, før arbejdsgiveren får besked om indeholdelse.

Jeg beklager, at et flertal har indstillet forslaget til forkastelse, men håber, at en fornyet udvalgsbehandling kan få flertallet på andre tanker. Men jeg vil gerne understrege, at det er en helt ufravigelig betingelse for SF for at skærpe indeholdelsesmulighederne, som det ligger i lovforslaget, at man får sikret en sådan særlig prioritetsstilling. Kan det siges tydeligere?

Det kan se logisk og rimeligt ud, at der indføres en række ensartede gebyrer, ensartede inkassoprocedurer, ensartet rentebetaling og renteberegning, men det offentlige har, som jeg har sagt tidligere, en særlig forpligtelse til at tage sociale hensyn. Derfor er det nok meget rimeligt, sådan som det er i dag, at restancer i det sociale system typisk ikke renteberegnes, medens restancer de fleste andre steder er rentebærende. Her er SF altså af sociale hensyn ikke særlig villig til at stramme op. Når det gælder gebyrerne, vender de på samme måde som renteberegningen af f.eks. de sociale restancer typisk den tunge ende nedad. Det er smårestanterne, der kommer til at betale langt højere gebyrer i forhold til restancens størrelse end storrestanterne, og det finder vi ikke heldigt.

Vi finder det heller ikke heldigt, at gebyrernes størrelse er en ren bemyndigelseslovgivning. Havde man så endda fastsat, at gebyret højst kunne andrage de faktiske merudgifter, var der da sat en lille prop i hullet, men det er der ikke, og gebyrerne giver på den måde mulighed for en skatteopkrævning uden om Folketinget, fortrinsvis hos smårestanterne, og det er netop dem, der i forvejen har sværest ved at få økonomien til at hænge sammen. Heller ikke disse forslag er vi særlig varme på.

Hvad angår lovforslag nr. L 169, finder vi det i orden, at man trækker kildeskat og også kan fradrage restance i gaver, gratialer, biblioteksafgifter og Kodaafgifter. SF kan også tilslutte sig, at en række skyldige stempelafgifter, arveafgifter m.v. kommer ind under mulighederne for indeholdelse, det er helt fint. Det er også helt fint, at man afkorter skatte kreditten for selskaber, som er i restance med selskabsskat, men jeg mangler fortsat forklaring på, hvorfor almindelige erhvervsdrivende kan betale skat med 10 girokort efter en forskudsregistrering, medens selskaber ikke kan. Jeg tror, at virksomhedernes skatterestancer ville blive formindsket, hvis man lavede selskabsskatten om efter samme model, som vi kender fra andre private erhvervsdrivende, altså en forskudsregistrering og 10 girokort til betaling hver måned bortset fra sommermåneden og julemåneden. Jeg ved godt, at skatteministeren har svaret sekretæren i Folketingets Skatteudvalg, at det teknisk set var en fuldstændig umulig opgave, men